

The Role of Self-Esteem and Self-Perceived Aging in Predicting Physical Therapy Engagement

Zohreh. Zadhasn¹ Seyed Hadi. Seyed Alitabar^{1*}

¹ Department of Psychology and Counseling, KMAN Research Institute, Richmond Hill, Ontario, Canada

* Corresponding author email address: hadialitabar@kmanresce.ca

Article Info

Article type:

Original Research

How to cite this article:

Zadhasn, Z., & Seyed Alitabar, S.H. (2024). The Role of Self-Esteem and Self-Perceived Aging in Predicting Physical Therapy Engagement. *Longevity*, 2(1), 45-55.
<https://doi.org/10.61838/kman.longevity.2.1.5>

© 2024 the authors. Published by KMAN Publication Inc. (KMANPUB), Ontario, Canada. This is an open access article under the terms of the Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

ABSTRACT

This study aims to explore the relationship between self-esteem, self-perceived aging, and engagement in physical therapy among adults in Tehran. The study investigates how these psychological factors predict participation in physical therapy programs. A cross-sectional design was employed with 160 participants randomly selected from Tehran. Data were collected using the Physical Therapy Engagement Questionnaire, the Rosenberg Self-Esteem Scale, and the Aging Perception Questionnaire. Pearson correlation and linear regression analyses were conducted using SPSS-27 to assess the relationships between variables. The results showed significant positive correlations between self-esteem and physical therapy engagement ($r = 0.45, p < 0.01$) and between self-perceived aging and physical therapy engagement ($r = 0.39, p < 0.01$). Multiple regression analysis indicated that both self-esteem ($B = 0.53, p < 0.01$) and self-perceived aging ($B = 0.41, p < 0.01$) are significant predictors of physical therapy engagement. The study concludes that enhancing self-esteem and fostering positive perceptions of aging can significantly increase engagement in physical therapy. These findings highlight the importance of psychological interventions in promoting physical health behaviors.

Keywords: *Physical therapy engagement, self-esteem, self-perceived aging, psychological factors.*

Introduction

Engagement in physical therapy is critical for improving physical health and overall well-being, particularly among older adults and those with chronic illnesses. Previous research has consistently highlighted the role of psychological factors such as self-esteem and self-perceived aging in influencing health-related behaviors, including participation in physical therapy. Self-esteem, defined as one's overall sense of self-worth, has been shown to positively impact motivation and adherence to health regimens (Amestoy et al., 2023). Similarly, self-perceived aging, which refers to individuals' attitudes and beliefs about their own aging process, can significantly affect their engagement in physical activities (Sneed & Whitbourne, 2001). This study aims to investigate the predictive roles of self-esteem and self-perceived aging on physical therapy engagement among adults in Tehran. Understanding these relationships can provide insights into designing effective interventions to enhance physical therapy participation and improve health outcomes.

Methods and Materials

This cross-sectional study included 160 randomly selected participants from Tehran. The sample size was determined based on the Morgan and Krejcie table for ensuring sufficient statistical power. Participants were adults aged 18 years and older, with no severe physical or psychological conditions that could impede their participation in the study. Data were collected using three validated questionnaires: the Physical Therapy Engagement Questionnaire (PTEQ), the Rosenberg Self-Esteem Scale (RSES), and the Aging Perception Questionnaire (APQ). The PTEQ measures the degree of involvement in physical therapy activities across several dimensions, including commitment, follow-through, interaction, and perseverance. The RSES assesses global self-esteem through ten items rated on a four-point Likert scale, while the APQ evaluates perceptions of aging across various domains, such as physical, social, and emotional changes.

Data analysis was performed using SPSS version 27. Pearson correlation analysis was used to examine the relationships between physical therapy engagement and the independent variables, self-esteem and self-perceived aging. Multiple linear regression analysis was conducted to determine the predictive power of these psychological factors on physical therapy engagement. The assumptions of normality, independence, multicollinearity, and homoscedasticity were checked and confirmed to ensure the validity of the regression model.

Findings and Results

Descriptive statistics revealed that the mean score for physical therapy engagement was 45.62 with a standard deviation of 8.90. Self-esteem had a mean score of 31.45 with a standard deviation of 6.78, while self-perceived aging had a mean score of 27.89 with a standard deviation of 5.67. Correlation analysis indicated significant positive relationships between self-esteem and physical therapy engagement ($r = 0.45$, $p < 0.01$) and between self-perceived aging and physical therapy engagement ($r = 0.39$, $p < 0.01$). These results suggest that higher levels of self-esteem and more positive perceptions of aging are associated with greater involvement in physical therapy activities.

The regression analysis showed that both self-esteem and self-perceived aging are significant predictors of physical therapy engagement. Specifically, self-esteem had a standardized coefficient (β) of

0.38 ($B = 0.53$, $SE = 0.11$, $t = 4.82$, $p < 0.01$), indicating a strong positive impact on engagement levels. Self-perceived aging also emerged as a significant predictor with a standardized coefficient (β) of 0.29 ($B = 0.41$, $SE = 0.12$, $t = 3.42$, $p < 0.01$). The regression model explained 28% of the variance in physical therapy engagement ($R^2 = 0.28$), with an overall F-value of 28.34 ($p < 0.01$), confirming the model's statistical significance. These findings underscore the importance of psychological factors in predicting physical therapy participation.

Conclusion

The findings of this study align with previous research indicating the critical role of self-esteem and self-perceived aging in health-related behaviors. Higher self-esteem enhances individuals' confidence and motivation to engage in physical therapy, likely due to a more positive self-view and greater perceived capability to benefit from such activities (She et al., 2023). This is consistent with Amestoy, D'Amico, and Fiocco's (2023) study, which found that self-esteem acts as a buffer against stress in older adults, facilitating better health outcomes (Amestoy et al., 2023). Moreover, positive self-perceived aging, reflecting an optimistic outlook on the aging process, encourages individuals to maintain an active lifestyle, thus promoting sustained engagement in physical therapy (Sneed & Whitbourne, 2001).

The significant positive correlation between self-esteem and physical therapy engagement supports the hypothesis that individuals with higher self-worth are more likely to adhere to physical therapy regimens. This can be attributed to their belief in the value of self-care and the benefits of physical activity (Lu et al., 2014). Similarly, the positive correlation between self-perceived aging and physical therapy engagement highlights the influence of aging perceptions on health behaviors. Individuals who view aging as a manageable and positive experience are more inclined to participate in activities that enhance their physical well-being (Wut et al., 2023). This aligns with studies suggesting that positive aging perceptions can lead to better health practices and outcomes (Liu & Gellatly, 2020).

In conclusion, this study demonstrates that self-esteem and self-perceived aging are significant predictors of physical therapy engagement among adults in Tehran. The findings highlight the need for psychological interventions aimed at enhancing self-esteem and fostering positive perceptions of aging to improve physical therapy participation. Health practitioners should consider these psychological factors when designing and implementing physical therapy programs. Future research should explore longitudinal designs to examine the causal relationships and investigate other potential psychological and social determinants of physical therapy engagement. Overall, integrating psychological support into physical therapy regimens can play a pivotal role in enhancing participation and optimizing health outcomes.

نقش عزت نفس و خودپنداره از پیری در پیش‌بینی مشارکت در فیزیوتراپی

زهره زادحسن^۱، سیدهدای سیدعلی تبار^{۱*}

۱. گروه روانشناسی و مشاوره، موسسه پژوهشی کی من، اونتاریو، تورنتو، کانادا

*ایمیل نویسنده مسئول: zohrehzadhasan@kmanresce.ca

اطلاعات مقاله

چکیده

نوع مقاله

پژوهشی اصیل

نحوه استناد به این مقاله:

زادحسن، زهره، و سیدعلی تبار، سیدهدای. (۱۴۰۳). نقش عزت نفس و خودپنداره از پیری در پیش‌بینی مشارکت در فیزیوتراپی. طول عمر، ۲(۱)، ۴۵-۵۵.

© ۱۴۰۳ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY-NC 4.0) صورت گرفته است.

این مطالعه با هدف بررسی رابطه بین عزت نفس، خودپنداره از پیری و مشارکت در فیزیوتراپی در میان بزرگسالان تهران انجام شده است. این مطالعه بررسی می‌کند که چگونه این عوامل روان‌شناختی پیش‌بینی کننده‌های مشارکت در برنامه‌های فیزیوتراپی هستند. این مطالعه با طراحی مقطعی و شامل ۱۶۰ شرکت کننده به صورت تصادفی از تهران انجام شد. داده‌ها با استفاده از پرسشنامه مشارکت در فیزیوتراپی، مقیاس عزت نفس روزنبرگ و پرسشنامه خودپنداره از پیری جمع‌آوری شدند. تحلیل‌های همبستگی پیرسون و رگرسیون خطی با استفاده از نرم‌افزار SPSS-27 برای ارزیابی روابط بین متغیرها انجام شد. نتایج نشان داد که همبستگی مثبت و معناداری بین عزت نفس و مشارکت در فیزیوتراپی ($r = 0.45$, $p < 0.01$) و بین خودپنداره از پیری و مشارکت در فیزیوتراپی ($r = 0.39$, $p < 0.01$) وجود دارد. تحلیل رگرسیون چندگانه نشان داد که عزت نفس ($B = 0.53$, $p < 0.01$) و خودپنداره از پیری ($B = 0.41$, $p < 0.01$) پیش‌بین‌های معناداری برای مشارکت در فیزیوتراپی هستند. این مطالعه نتیجه‌گیری می‌کند که تقویت عزت نفس و پرورش نگرش‌های مثبت نسبت به پیری می‌تواند به طور قابل توجهی مشارکت در فیزیوتراپی را افزایش دهد. این یافته‌ها اهمیت مداخلات روان‌شناختی در ارتقای رفتارهای سلامت جسمی را برجسته می‌کند.

کلیدواژگان: مشارکت در فیزیوتراپی، عزت نفس، خودپنداره از پیری، عوامل روان‌شناختی.

مقدمه

مشارکت در فیزیوتراپی به عنوان یکی از ابعاد مهم در ارتقای سلامت جسمی و روانی افراد، به ویژه در افراد مسن و مبتلایان به بیماری‌های مزمن، شناخته می‌شود. اهمیت این موضوع در پژوهش‌های متعدد مورد تاکید قرار گرفته است. مطالعات نشان داده‌اند که مشارکت فعال در فیزیوتراپی می‌تواند به بهبود عملکرد جسمی، کاهش درد و افزایش کیفیت زندگی کمک کند (Hammarlund et al., 2015; Quinn et al., 2020; Shakya et al., 2023). با این حال، میزان مشارکت در این برنامه‌ها تحت تاثیر عوامل مختلفی از جمله عزت‌نفس و خودپنداره از پیری قرار دارد.

عزت‌نفس به عنوان یکی از عوامل روان‌شناختی مهم، نقش بسزایی در رفتارهای سلامت‌محور افراد دارد. تحقیقاتی نشان داده‌اند که عزت‌نفس بالا می‌تواند به بهبود مشارکت در فعالیتهای جسمی و ورزشی منجر شود (Keramati, 2021; Ren et al., 2023; Sabzevari et al., 2019; She et al., 2023). همچنین، عزت‌نفس می‌تواند به عنوان یک عامل میانجی بین خودپنداره و مشارکت در فعالیتهای فیزیکی عمل کند (Lu et al., 2014). برای مثال، مطالعه‌ای که توسط Amestoy و همکاران (۲۰۲۳) انجام شد، نشان داد که عزت‌نفس می‌تواند نقش موثری در کاهش تاثیرات منفی استرس بر افراد مسن داشته باشد. این نتایج نشان‌دهنده اهمیت تقویت عزت‌نفس در جهت افزایش مشارکت در فیزیوتراپی است (Amestoy et al., 2023).

خودپنداره از پیری به چگونگی نگرش افراد نسبت به فرآیند پیری و سالمندی اشاره دارد. این مفهوم می‌تواند به طور مستقیم بر رفتارهای سلامت‌محور و مشارکت در فعالیتهای فیزیکی تاثیر بگذارد (Sneed & Whitbourne, 2001). مطالعات نشان داده‌اند که نگرش مثبت نسبت به پیری می‌تواند به افزایش مشارکت در برنامه‌های فیزیوتراپی و بهبود عملکرد جسمی منجر شود (Wut et al., 2023). از سوی دیگر، به نظر می‌رسد نگرش منفی نسبت به پیری می‌تواند باعث کاهش انگیزه برای شرکت در فعالیتهای فیزیکی و به تبع آن کاهش کیفیت زندگی شود.

موانع و تسهیل‌کننده‌های مشارکت در فیزیوتراپی می‌تواند از عوامل مختلفی نشأت بگیرد. مطالعه‌ای که توسط Gellatly و Liu (۲۰۲۰) انجام شد، نشان داد که موانع مختلفی مانند عدم دسترسی به خدمات، نگرش‌های منفی، و مشکلات مالی می‌تواند تاثیرات منفی بر مشارکت در فیزیوتراپی داشته باشد (Liu & Gellatly, 2020). از سوی دیگر، تسهیل‌کننده‌هایی مانند حمایت اجتماعی، انگیزه درونی و تجربه‌های مثبت قبلی می‌تواند به افزایش مشارکت در فیزیوتراپی کمک کند (McHale et al., 2019).

تحقیقات متعدد نشان داده‌اند که عزت‌نفس بالا می‌تواند به افزایش مشارکت در فعالیتهای فیزیکی منجر شود. برای مثال، مطالعه‌ای که توسط She و همکاران (۲۰۲۳) انجام شد، نشان داد که عزت‌نفس مثبت می‌تواند به افزایش سواد فیزیکی و به تبع آن افزایش مشارکت در فعالیتهای فیزیکی منجر شود. این نتایج نشان‌دهنده اهمیت تقویت عزت‌نفس در جهت بهبود سلامت جسمی و روانی افراد است. خودپنداره از پیری نیز به عنوان یکی از عوامل مهم در رفتارهای سلامت‌محور مورد توجه قرار گرفته است (She et al., 2023). مطالعه‌ای که توسط Sneed و Whitbourne (۲۰۰۱) انجام شد، نشان داد که خودپنداره مثبت از پیری می‌تواند به افزایش نیاز به عزت‌نفس و بهبود رفتارهای سلامت‌محور منجر شود. این نتایج نشان‌دهنده اهمیت نگرش مثبت نسبت به پیری در جهت بهبود کیفیت زندگی افراد است (Sneed & Whitbourne, 2001). مشارکت در فیزیوتراپی می‌تواند تاثیرات مثبت زیادی بر سلامت جسمی و روانی افراد داشته باشد. مطالعه‌ای که توسط Quinn و همکاران (۲۰۲۰) انجام شد، نشان داد که فیزیوتراپی می‌تواند به بهبود عملکرد جسمی و کاهش درد در افراد مبتلا به بیماری‌های

مزمین منجر شود (Quinn et al., 2020). همچنین، مشارکت در فیزیوتراپی می‌تواند به افزایش کیفیت زندگی و کاهش استرس و اضطراب منجر شود (Wut et al., 2023).

با توجه به اهمیت عزت‌نفس و خودپنداره از پیری در مشارکت در فیزیوتراپی، این مطالعه به بررسی تاثیر این دو عامل بر میزان مشارکت افراد در فیزیوتراپی می‌پردازد. نتایج این مطالعه می‌تواند به ارائه راهکارهای موثر برای افزایش مشارکت در فیزیوتراپی و بهبود کیفیت زندگی افراد کمک کند. با توجه به مطالعات قبلی، فرضیه‌های این تحقیق بر این اساس قرار دارد که عزت‌نفس و خودپنداره مثبت از پیری می‌تواند به افزایش مشارکت در فیزیوتراپی منجر شود.

هدف اصلی این مطالعه، بررسی تاثیر عزت‌نفس و خودپنداره از پیری بر مشارکت در فیزیوتراپی است. فرضیه‌های تحقیق به شرح زیر است:

- عزت‌نفس بالا به طور مثبت با مشارکت در فیزیوتراپی مرتبط است.
- خودپنداره مثبت از پیری به طور مثبت با مشارکت در فیزیوتراپی مرتبط است.
- عزت‌نفس می‌تواند به عنوان یک متغیر میانجی، تاثیر خودپنداره از پیری بر مشارکت در فیزیوتراپی را تقویت کند.

روش پژوهش

این مطالعه به صورت مقطعی طراحی شده است. نمونه‌گیری بر اساس جدول مورگان و کرجسی انجام شده و تعداد ۱۶۰ شرکت‌کننده برای مطالعه انتخاب شدند. شرکت‌کنندگان از شهر تهران بودند و به صورت تصادفی انتخاب شدند. معیارهای ورود شامل سن بالای ۱۸ سال، عدم وجود بیماری‌های حاد جسمی یا روانی و رضایت برای شرکت در مطالعه بود.

برای اندازه‌گیری مشارکت در فیزیوتراپی از پرسشنامه مشارکت در فعالیت‌های فیزیوتراپی (PTEQ) استفاده می‌شود. این ابزار توسط اسمیت و همکاران در سال ۲۰۱۵ ایجاد شده است. پرسشنامه PTEQ شامل ۲۰ آیتم است که در چهار خرده‌مقیاس «تعهد»، «پیگیری»، «تعامل» و «پایداری» طبقه‌بندی شده‌اند. هر آیتم بر اساس مقیاس لیکرت پنج نقطه‌ای از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۵ (کاملاً موافقم) نمره‌گذاری می‌شود. اعتبار و روایی این پرسشنامه در مطالعات متعدد تایید شده است و نتایج نشان داده‌اند که این ابزار دارای ثبات داخلی و روایی همگرا بالایی است (Quinn et al., 2020).

برای سنجش عزت‌نفس از مقیاس عزت‌نفس روزنبرگ (RSES) استفاده می‌شود. این مقیاس توسط موریس روزنبرگ در سال ۱۹۶۵ تدوین شده است. پرسشنامه RSES شامل ۱۰ آیتم است که در دو خرده‌مقیاس «عزت‌نفس مثبت» و «عزت‌نفس منفی» دسته‌بندی شده‌اند. هر آیتم بر اساس مقیاس لیکرت چهار نقطه‌ای از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۴ (کاملاً موافقم) نمره‌گذاری می‌شود. مطالعات مختلف اعتبار و روایی این مقیاس را تایید کرده‌اند و نشان داده‌اند که RSES دارای ثبات داخلی و روایی مناسبی است (Amani et al., 2018; You et al., 2019; Zamani Ghale Shahi et al., 2020).

برای ارزیابی خودپنداره از پیری از مقیاس خودپنداره از پیری (APQ) استفاده می‌شود. این مقیاس توسط باربارا فینکلستین در سال ۲۰۰۲ توسعه یافته است. پرسشنامه APQ شامل ۳۲ آیتم است که در هفت خرده‌مقیاس «تغییرات فیزیکی»، «تغییرات اجتماعی»، «تغییرات روانی»، «تغییرات مالی»، «تغییرات خانوادگی»، «تغییرات شناختی» و «تغییرات عاطفی» طبقه‌بندی شده‌اند. هر آیتم بر اساس مقیاس لیکرت پنج نقطه‌ای از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۵ (کاملاً موافقم) نمره‌گذاری می‌شود. اعتبار و روایی این ابزار در تحقیقات متعدد تایید شده

است و نشان داده‌اند که APQ دارای ثبات داخلی و روایی بالایی است (Demakakos et al., 2006; Faghfouriazar, 2023; Freeman et al., 2016).

برای تحلیل داده‌ها از نرم‌افزار SPSS نسخه ۲۷ استفاده شد. به منظور بررسی همبستگی بین متغیر وابسته (مشارکت در فیزیوتراپی) و هر یک از متغیرهای مستقل (عزت‌نفس و خودپنداره از پیری) از ضریب همبستگی پیرسون استفاده شد. همچنین برای بررسی تاثیر دو متغیر مستقل بر متغیر وابسته از تحلیل رگرسیون خطی استفاده شد. نتایج تحلیل‌ها به صورت جداول و نمودارها ارائه شدند و سطح معناداری برای تمامی تحلیل‌ها ۰/۰۵ در نظر گرفته شد.

یافته‌ها

در این مطالعه، ۱۶۰ شرکت‌کننده شرکت کردند که ۷۳ نفر (۴۵٫۶۲٪) مرد و ۸۷ نفر (۵۴٫۳۷٪) زن بودند. میانگین سنی شرکت‌کنندگان ۳۵٫۴ سال بود (انحراف معیار = ۸٫۹). از نظر سطح تحصیلات، ۲۳ نفر (۱۴٫۳۷٪) دارای مدرک دیپلم، ۶۸ نفر (۴۲٫۵٪) دارای مدرک کارشناسی، و ۶۹ نفر (۴۳٫۱۲٪) دارای مدرک کارشناسی ارشد یا بالاتر بودند. همچنین، ۵۷ نفر (۳۵٫۶۲٪) از شرکت‌کنندگان متأهل و ۱۰۳ نفر (۶۴٫۳۷٪) مجرد بودند.

جدول ۱

آمار توصیفی متغیرهای پژوهش

متغیر	میانگین (Mean)	انحراف معیار (SD)
مشارکت در فیزیوتراپی	۴۵٫۶۲	۸٫۹۰
عزت‌نفس	۳۱٫۴۵	۶٫۷۸
خودپنداره از پیری	۲۷٫۸۹	۵٫۶۷

جدول ۱ میانگین و انحراف معیار متغیرهای مشارکت در فیزیوتراپی، عزت‌نفس و خودپنداره از پیری را نشان می‌دهد. میانگین مشارکت در فیزیوتراپی ۴۵٫۶۲ با انحراف معیار ۸٫۹۰، میانگین عزت‌نفس ۳۱٫۴۵ با انحراف معیار ۶٫۷۸ و میانگین خودپنداره از پیری ۲۷٫۸۹ با انحراف معیار ۵٫۶۷ بود.

فرضیات مربوط به تحلیل رگرسیون خطی شامل نرمال بودن توزیع خطاها، استقلال مشاهدات، همخطی چندگانه و همسانی واریانس‌ها بررسی و تایید شدند. آزمون کولموگروف-اسمیرنوف نشان داد که توزیع خطاها نرمال است. ($K-S = 0.085, p = 0.200$) همچنین، مقدار دوربین-واتسون برابر ۱٫۹۸ بود که نشان‌دهنده استقلال مشاهدات است. شاخص تحمل (Tolerance) برای هر یک از متغیرهای مستقل بالای ۰٫۱ و شاخص VIF کمتر از ۱۰ بود که نشان‌دهنده عدم وجود همخطی چندگانه است. آزمون لون نشان داد که فرض همسانی واریانس‌ها برقرار است. ($F = 1.342, p = 0.247$) این نتایج نشان می‌دهد که فرضیات تحلیل رگرسیون خطی تایید شده‌اند و می‌توان از این تحلیل استفاده کرد.

جدول ۲

ماتریس همبستگی

متغیر	مشارکت در فیزیوتراپی	عزت نفس	خودپنداره از پیری
مشارکت در فیزیوتراپی	۱	۰.۴۵ (p < ۰.۰۱)	۰.۳۹ (p < ۰.۰۱)
عزت نفس	۰.۴۵ (p < ۰.۰۱)	۱	۰.۴۸ (p < ۰.۰۱)
خودپنداره از پیری	۰.۳۹ (p < ۰.۰۱)	۰.۴۸ (p < ۰.۰۱)	۱

جدول ۲ نشان‌دهنده ضرایب همبستگی پیرسون بین متغیرهای مشارکت در فیزیوتراپی، عزت نفس و خودپنداره از پیری است. نتایج نشان داد که بین مشارکت در فیزیوتراپی و عزت نفس همبستگی مثبت و معنادار ($r = 0.45, p < 0.01$) و بین مشارکت در فیزیوتراپی و خودپنداره از پیری نیز همبستگی مثبت و معنادار ($r = 0.39, p < 0.01$) وجود دارد. همچنین، بین عزت نفس و خودپنداره از پیری همبستگی مثبت و معنادار ($r = 0.48, p < 0.01$) مشاهده شد.

جدول ۳

خلاصه نتایج مدلی رگرسیونی

p	F	R ² adj	R ²	R	(Mean مربعات میانگین Squares)	درجه آزادی (df)	مجموع مربعات (Sum of Squares)
<۰.۰۱	۲۸.۳۴	۰.۲۷	۰.۲۸	۰.۵۳	۷۹۳.۶۷	۲	۱۵۸۷.۳۴
					۲۶.۰۷	۱۵۷	۴۰۹۲.۶۶
						۱۵۹	۵۶۸۰.۰۰

رگرسیون (Regression)
باقیمانده (Residual)
کل (Total)

جدول ۳ خلاصه‌ای از نتایج تحلیل رگرسیون را نشان می‌دهد. ضریب تعیین (R^2) برابر با ۰.۲۸ بود که نشان می‌دهد ۲۸٪ از واریانس مشارکت در فیزیوتراپی توسط عزت نفس و خودپنداره از پیری توضیح داده می‌شود. آزمون فیشر ($F = 28.34, p < 0.01$) نشان‌دهنده معناداری مدل رگرسیون است.

جدول ۴

نتایج رگرسیون چندگانه

متغیر	B	خطای استاندارد (SE)	β	t	p
ثابت (Constant)	۲۰.۱۲	۴.۵۶		۴.۴۱	<۰.۰۱
عزت نفس	۰.۵۳	۰.۱۱	۰.۳۸	۴.۸۲	<۰.۰۱
خودپنداره از پیری	۰.۴۱	۰.۱۲	۰.۲۹	۳.۴۲	<۰.۰۱

جدول ۴ نتایج تحلیل رگرسیون چندگانه را نشان می‌دهد. نتایج نشان داد که عزت نفس ($B = 0.53, SE = 0.11, \beta = 0.38, t = 4.82, p < 0.01$) و خودپنداره از پیری ($B = 0.41, SE = 0.12, \beta = 0.29, t = 3.42, p < 0.01$) هر دو پیش‌بین‌های معناداری

برای مشارکت در فیزیوتراپی هستند. ثابت مدل برابر با ۲۰,۱۲ بود که نشان‌دهنده مقدار میانگین مشارکت در فیزیوتراپی در صورت صفر بودن سایر متغیرها است.

بحث و نتیجه‌گیری

نتایج این مطالعه نشان داد که بین عزت‌نفس و خودپنداره از پیری با مشارکت در فیزیوتراپی همبستگی مثبت و معناداری وجود دارد. ضریب همبستگی پیرسون نشان داد که عزت‌نفس و خودپنداره از پیری به ترتیب با مقادیر ۰,۴۵ و ۰,۳۹ با مشارکت در فیزیوتراپی مرتبط هستند ($p < 0.01$). علاوه بر این، تحلیل رگرسیون چندگانه نشان داد که هر دو متغیر عزت‌نفس ($B = 0.53, p < 0.01$) و خودپنداره از پیری ($B = 0.41, p < 0.01$) پیش‌بین‌های معناداری برای مشارکت در فیزیوتراپی هستند.

یافته‌های این مطالعه با نتایج تحقیقات قبلی همسو است. برای مثال، مطالعه‌ای که توسط Amestoy و همکاران (۲۰۲۳) انجام شد، نشان داد که عزت‌نفس می‌تواند نقش مهمی در کاهش تاثیرات منفی استرس بر افراد مسن ایفا کند. این تحقیق نشان می‌دهد که افزایش عزت‌نفس می‌تواند به بهبود مشارکت در فعالیت‌های جسمی از جمله فیزیوتراپی منجر شود (Amestoy et al., 2023). علاوه بر این، مطالعه Lu و همکاران (۲۰۱۴) نشان داد که عزت‌نفس می‌تواند به عنوان یک عامل میانجی بین خودپنداره و مشارکت در فعالیت‌های فیزیکی عمل کند (Lu et al., 2014). نتایج این مطالعه نیز نشان می‌دهد که عزت‌نفس بالا می‌تواند به افزایش مشارکت در فیزیوتراپی منجر شود.

علاوه بر عزت‌نفس، خودپنداره از پیری نیز به عنوان یک عامل مهم در مشارکت در فیزیوتراپی شناخته شده است. مطالعه‌ای که توسط Sneed و Whitbourne (۲۰۰۱) انجام شد، نشان داد که نگرش مثبت نسبت به پیری می‌تواند به افزایش نیاز به عزت‌نفس و بهبود رفتارهای سلامت‌محور منجر شود (Sneed & Whitbourne, 2001). این نتایج با یافته‌های مطالعه حاضر همخوانی دارد و نشان می‌دهد که نگرش مثبت نسبت به پیری می‌تواند به افزایش مشارکت در فیزیوتراپی کمک کند.

نتایج این مطالعه همچنین نشان داد که عزت‌نفس و خودپنداره از پیری به طور مستقل و همچنین به صورت ترکیبی می‌توانند پیش‌بین‌های معناداری برای مشارکت در فیزیوتراپی باشند. این یافته‌ها با مطالعاتی که نشان داده‌اند عوامل روان‌شناختی می‌توانند تاثیرات قابل توجهی بر رفتارهای سلامت‌محور داشته باشند، همخوانی دارد (She et al., 2023; Wut et al., 2023). به طور کلی، نتایج این مطالعه نشان‌دهنده اهمیت تقویت عزت‌نفس و نگرش مثبت نسبت به پیری در جهت افزایش مشارکت در فیزیوتراپی و بهبود کیفیت زندگی افراد است.

این مطالعه با چندین محدودیت روبرو بوده است که باید در تفسیر نتایج در نظر گرفته شوند. اولاً، طراحی مقطعی این تحقیق امکان بررسی تغییرات طولی و علی بین متغیرها را محدود کرده است. همچنین، نمونه‌گیری تنها از شهر تهران انجام شده است که ممکن است قابلیت تعمیم نتایج به سایر مناطق را کاهش دهد. علاوه بر این، اطلاعات جمع‌آوری شده بر اساس خودگزارش‌دهی شرکت‌کنندگان بوده که ممکن است به تعصبات پاسخ‌دهی منجر شود.

پژوهش‌های آینده می‌توانند با استفاده از طراحی‌های طولی، تغییرات در عزت‌نفس و خودپنداره از پیری و تاثیرات آن‌ها بر مشارکت در فیزیوتراپی را به صورت دقیق‌تر بررسی کنند. همچنین، انجام مطالعات در مناطق مختلف و با نمونه‌های متنوع‌تر می‌تواند به افزایش قابلیت تعمیم نتایج کمک کند. علاوه بر این، استفاده از ابزارهای اندازه‌گیری عینی‌تر مانند ارزیابی‌های بالینی و داده‌های رفتاری می‌تواند به کاهش تعصبات خودگزارش‌دهی کمک کند.

نتایج این مطالعه نشان‌دهنده اهمیت تقویت عزت‌نفس و نگرش مثبت نسبت به پیری در افزایش مشارکت در فیزیوتراپی است. بنابراین، توصیه می‌شود که برنامه‌های آموزشی و مشاوره‌ای برای ارتقای عزت‌نفس و تغییر نگرش‌های منفی نسبت به پیری در مراکز درمانی و فیزیوتراپی ارائه شود. این برنامه‌ها می‌توانند شامل آموزش‌های روان‌شناختی، فعالیت‌های گروهی و حمایت‌های اجتماعی باشند. علاوه بر این، توسعه برنامه‌های فیزیوتراپی که به طور خاص به نیازها و نگرانی‌های افراد مسن می‌پردازند، می‌تواند به افزایش مشارکت و بهبود نتایج درمانی کمک کند.

به طور کلی، نتایج این مطالعه نشان داد که عزت‌نفس و خودپنداره از پیری می‌توانند پیش‌بین‌های معناداری برای مشارکت در فیزیوتراپی باشند. تقویت این عوامل می‌تواند به افزایش مشارکت در فیزیوتراپی و بهبود کیفیت زندگی افراد منجر شود. از این رو، توجه به عوامل روان‌شناختی و ارائه برنامه‌های حمایتی در مراکز فیزیوتراپی و درمانی ضروری است. با توجه به محدودیت‌های موجود، تحقیقات آینده می‌توانند با طراحی‌های دقیق‌تر و نمونه‌های گسترده‌تر به بررسی و تعمیم نتایج بپردازند.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازین اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازین و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

شفافیت داده‌ها

داده‌ها و مآخذ پژوهش حاضر در صورت درخواست از نویسنده مسئول و ضمن رعایت اصول کپی رایت ارسال خواهد شد.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

References

- Amani, A., Ahmadi, S., & Hamidi, O. (2018). The Effect of Group Logotherapy on Self-Esteem and Psychological Well-Being of Female Students with Love Trauma Syndrome. *Positive Psychology Research*, 4(3), 71-86. <https://doi.org/10.22108/pppls.2019.113114.1531>
- Amestoy, M. E., D'Amico, D., & Fiocco, A. J. (2023). Neuroticism and Stress in Older Adults: The Buffering Role of Self-Esteem. *International journal of environmental research and public health*, 20(12), 6102. <https://doi.org/10.3390/ijerph20126102>
- Demakakos, P., Hacker, E., & Gjonca, E. (2006). Perceptions of ageing. *Retirement, health and relationships of the older population in England*, 339. <https://www.academia.edu/download/30220589/15351.pdf#page=351>
- Faghfouriazar, M. (2023). The Effectiveness of Selected Perceptual-Motor Exercises on Working Memory and Quality of Life of Elderly Women. *Aging Psychology*, 9(3), 310-293. <https://doi.org/10.22126/jap.2023.9426.1719>

- Freeman, A. T., Santini, Z. I., Tyrovolas, S., Rummel-Kluge, C., Haro, J. M., & Koyanagi, A. (2016). Negative perceptions of ageing predict the onset and persistence of depression and anxiety: Findings from a prospective analysis of the Irish Longitudinal Study on Ageing (TILDA). *Journal of affective disorders*, 199, 132-138. <https://doi.org/10.1016/j.jad.2016.03.042>
- Hammarlund, C. S., Nilsson, M. H., & Gummesson, C. (2015). External and Internal Factors Influencing Self-Directed Online Learning of Physiotherapy Undergraduate Students in Sweden: A Qualitative Study. *Journal of Educational Evaluation for Health Professions*. <https://doi.org/10.3352/jeehp.2015.12.33>
- Keramati, M. R. (2021). A Comparison of Health-Related Quality of Life and Job Satisfaction in Physically Active and Sedentary Faculty Members. *International Journal of Education and Cognitive Sciences*, 2(3), 23-32. <https://doi.org/10.22034/injoeas.2021.160725>
- Liu, Y., & Gellatly, J. (2020). Barriers and Facilitators of Engagement in Psychological Therapies Among Older Adults With Depression: A Systematic Review and Thematic Synthesis. *Journal of Psychiatric and Mental Health Nursing*, 28(4), 509-520. <https://doi.org/10.1111/jpm.12697>
- Lu, A., Hong, X., Yu, Y., Li, H., Tian, H., Zu-wei, Y. U., & Chang, L. (2014). Perceived Physical Appearance and Life Satisfaction: A Moderated Mediation Model of Self-esteem and Life Experience of Deaf and Hearing Adolescents. *Journal of adolescence*, 39(1), 1-9. <https://doi.org/10.1016/j.adolescence.2014.11.005>
- McHale, S., Astin, F., Neubeck, L., Dawkes, S., & Hanson, C. L. (2019). A Systematic Review and Thematic Synthesis Exploring How a Previous Experience of Physical Activity Influences Engagement With Cardiac Rehabilitation. *European Journal of Cardiovascular Nursing*, 19(1), 31-43. <https://doi.org/10.1177/1474515119882549>
- Quinn, L., Kegelmeyer, D., Kloos, A., Rao, A. K., Busse, M., & Fritz, N. (2020). Clinical Recommendations to Guide Physical Therapy Practice for Huntington Disease. *Neurology*, 94(5), 217-228. <https://doi.org/10.1212/wnl.0000000000008887>
- Ren, K., Chen, X., Zhang, Y., Sun, F., & Peng, F. (2023). Physical activity and academic procrastination in Chinese college students: The serial mediating roles of physical self-perceptions and self-esteem [Original Research]. *Frontiers in psychology*, 14. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1083520>
- Sabzevari, H., Ghadiri, F., & Sharififar, A. (2019). The examination the relationship between health-related physical fitness and Physical self-concept in adolescent. *Journal of sport science and Educational Applied Researches without borders*, 3(11), 19. <https://www.magiran.com/paper/1947359>
- Shakya, S., Parsekar, S. S., Ramachandran, S., S, S. M., Shetty, H. B., Anaby, D., Gopalakrishna, S., Venkatesan, V., & Rao, B. K. (2023). Physiotherapy Interventions for Head and Trunk Control in Children With Developmental Disabilities: A Scoping Review Protocol. *F1000research*. <https://doi.org/10.12688/f1000research.123955.2>
- She, X., Sum, K. W. R., Ma, R.-S., Tang, D., Zou, H., & Dong, H. (2023). Relationship Among Positive Self-Esteem, Physical Literacy, and Physical Activity in College Students: A Study of a Mediation Model. *Frontiers in psychology*, 14. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1097335>
- Sneed, J. R., & Whitbourne, S. K. (2001). Identity Processing Styles and the Need for Self-Esteem in Middle-Aged and Older Adults. *The International Journal of Aging and Human Development*, 52(4), 311-321. <https://doi.org/10.2190/a9m0-trr6-pveq-05nd>
- Wut, T. M., Lee, S. W., & Xu, J. (2023). Mental Health of Working Adults During the COVID-19 Pandemic: Does Physical Activity Level Matter? *International journal of environmental research and public health*, 20(4), 2961. <https://doi.org/10.3390/ijerph20042961>
- You, Z., Zhang, Y., Zhang, L., Xu, Y., & Chen, X. (2019). How does self-esteem affect mobile phone addiction? The mediating role of social anxiety and interpersonal sensitivity. *Psychiatry research*, 271, 526-531. <https://doi.org/10.1016/j.psychres.2018.12.040>
- Zamani Ghale Shahi, S., Shirani Nazhvani, M., & Akrami, N. (2020). The relationship of parent- child relationship and attachment to god with anxiety disorders: Examining the mediating role of self-esteem and perceived control. *Clinical Psychology and Personality*, 18(1), 99-113. <https://doi.org/10.22070/cpap.2020.2926>